

SCHIJN

HOOPT

EN

RIANNE
WITTE

LIEFDE

Hilarische en ontroerende belevenissen
op de Hollandse Bible Belt

laVita
Publishing

ISBN 978-90-79556-23-6

© 2009 Rianne Witte

© 2009 LaVita Publishing, Utrecht

Grafische vormgeving: Jeelof Design, Leeuwarden

Druk: Hooiberg Salland, Deventer

LaVita Publishing

www.lavitapublishing.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Schijn, hoop en liefde

Roman

Rianne Witte

LaVita Publishing 2009

Something tells you you should go
deep down you have always known
something sweet is on the other side

Mama's gonna cry for you
papa might disown you
you're getting ready for the ride

So won't you come over here

Sarah Bettens - Come Over Here

Hoofdstuk 1

‘Anne én Mieke?’ Linda keek verbijsterd van de een naar de ander. Ze had gedacht dat ze een *date* met één vrouw had en nu vertelden deze dames haar doodleuk dat ze een afspraak met hen samen had. Als haar ouders dit wisten... Ze zou het dorp niet meer uit mogen.

‘Ja, ik ben Anne en zij is Mieke. En als we samen zijn, dan zijn we AnneMieke.’ Anne was de stevige vrouw met de grote boezem, strakke boblijn en de krijtstreepbroek met vouw. Type manager. Mieke leek meer op een jongerenwerkster. Rood geverfde stekels, vriendelijk gezicht en een beetje jongensachtig figuur. Voor haar versleten spijkerbroek zou zelfs de kringloopwinkel de neus ophalen. Linda vroeg zich onbewust af waar die twee elkaar hadden leren kennen. En ook wat ze in elkaar zagen.

‘Dus... ik heb een *blind date* met jullie samen?’

‘Klopt. Je hebt een *blind date* met AnneMieke,’ zei de vrouw die in haar eentje dus Anne was.

‘Maar AnneMieke is achtentwintig en jullie zijn...’

‘Veel ouder, wilde je zeker zeggen? Je hebt gelijk hoor, ik ben negenenveertig en Mieke hier is drieënveertig. Achtentwintig is de leeftijd van AnneMieke. Ze was vijfentwintig toen we haar creëerden en dat is inmiddels drie jaar geleden, dus reken maar uit.’

Linda wist niets meer te zeggen. Tegen zulke logica kon ze niet op. En tegen deze twee vrouwen al helemaal niet. Dit was niet wat ze voor ogen had

gehad toen ze vorige week, na aanmoediging van Kayleigh, op de contactadvertentie had gereageerd: “*Welke leuke lesbische meid wil eens met mij afspreken? Geen relatieplannen, gewoon een gezellige date. Kusje, AnneMieke (28)*”. Het had aanlokkelijk geklonken. Makkelijk ook. Lekker samen de stad in en daarna weer terug naar vader en moeder. Niks gebeurd, niks aan de hand en vooral niks uit te leggen. ‘*Just do it,*’ had Kayleigh gezegd, ‘je zeurt al zo lang dat je eens een echte lesbo wilt ontmoeten. En je ouders komen er echt niet achter, hoor. Je zegt gewoon dat je een nachtje bij mij gaat logeren. Dat doen we toch wel vaker?’ Het had zo simpel geleken.

‘Kom, we gaan koffiedrinken.’ Anne haalde haar uit haar overpeinzing en trok haar en Mieke mee de stationsrestauratie in. Achter de rug van Anne knipoogde Mieke opeens naar haar. Linda voelde haar gezicht rood worden.

‘Doen jullie dit vaker?’

‘Zo af en toe. Eén keer in de één, twee maanden,’ bevestigde Anne.

‘Maar waarom dan?’

‘Ach, altijd met z’n tweeën is ook maar saai.’ Dat was Mieke. ‘Met af en toe iemand erbij houd je het een beetje spannend.’ Ze keek Linda veelbetekenend aan van boven haar cappuccino.

Linda verslikte zich in haar kruidenthee. Die twee zouden toch niet verwachten dat ze met hen het bed in zou duiken? Hoestend probeerde ze te bedenken hoe ze zich hieruit kon draaien. Gewoon opstaan en weglopen was wel erg onbeleefd.

‘Je hoeft niet te schrikken, hoor. Er zijn wel meer meisjes die even aan het idee moeten wennen. Maar als we eenmaal bezig zijn, vinden ze het geweldig.’
‘En we bouwen het rustig op,’ vulde Anne haar vriendin aan. ‘Eerst wat drinken, dan lekker een hapje eten. Op onze kosten uiteraard.’ Ze bracht het als een aanbod dat geen vrouw kon weigeren.

‘Maar, maar...’ Linda kwam niet uit haar woorden. Eigenlijk wist ze ook niet wat ze wilde zeggen. Waarom lukte het haar toch nooit om voor zichzelf op te komen? Wat was ze toch een watje.

‘Vertel eerst maar eens iets over jezelf.’ Anne keek haar vriendelijk aan en Linda zwichtte.

‘Oké. Ik ben Linda, ik ben twintig jaar. Ik woon nog bij mijn ouders op de boerderij. Sinds een paar jaar werk ik in de slagerswinkel van mijn oom...’

De volgende ochtend werd Linda bezweet wakker. Hoe kon dat nou? Meestal was het behoorlijk koud in haar slaapkamertje. Het lukte haar niet om helder na te denken. Ze wilde het dekbed van zich afgooien maar kon haar linkerarm niet bewegen. Er lag iets op. Iets dat zacht en warm was. Op haar buik lag trouwens ook iets. Loom opende ze haar ogen en keek opzij. Kort rood haar. Even was ze verward, toen wist ze weer waar ze was. Ze lag in het bed van de twee vrouwen die ze gisteren had ontmoet. De ene, Mieke, lag half over haar heen. Voorzichtig tilde ze met haar rechterhand Miekés arm van haar buik. Mieke werd half wakker, mompelde wat, draaide zich om en viel met een tevreden knorretje weer in slaap. Linda sloeg opgelucht het dekbed terug

en voelde hoe aangenaam koele lucht haar lichaam raakte. Heerlijk. Nu de rechterkant nog. Daar lag Anne, met haar rug naar haar toe. Haar volle billen tegen Linda's bovenbeen geduwd. Blote billen. Met een schok herinnerde Linda zich wat er de vorige avond was gebeurd. Ze had seks gehad met deze twee vrouwen! Van de gedachte alleen al kreeg ze het prompt weer warm. Zij, de brave Linda, had liggen rollebollen met twee wildvreemde potten. En erger nog, ze had ervan genoten!

Ze was het onschuldige, onervaren meisje geweest in een door Anne bedacht rollenspel. Anne was de strenge barones en Mieke de kamenierster. De kamenierster moest het onschuldige meisje inwijden in de geheimen van de vrouwenliefde. Vervolgens had de barones het nog een keer stevig overgedaan, zodat het meisje het nooit meer kon vergeten. En tot slot moest het meisje met zichzelf spelen terwijl de barones de kamenierster nam met een grote voorbinddildo. Linda was die avond drie keer klaargekomen. Ze had nooit geweten dat ze daartoe in staat was.

'Koekoek, koekoek,' klonk het gedempt vanuit de kamer onder haar. Een koekoeksklok? Wie had er nou tegenwoordig nog een koekoeksklok? In stilte telde ze met het nepvogeltje mee: ...zeven, acht. Acht uur al? Dan moest ze opschieten! Het was zondag vandaag en om halftien werd ze naast haar ouders in de kerkbanken verwacht. Snel maar voorzichtig verliet ze via het voeteneinde het bed. Na enig zoeken had ze haar kleding bij elkaar.

Alleen haar slipje ontbrak nog. Ze gunde zich geen tijd om verder te zoeken. Dan maar zo in haar spijkerbroek. Vlug kleepte ze zich aan. Ze deed de slaapkamerdeur zo voorzichtig mogelijk open. Gelukkig, hij piepte niet. Ze sloot hem zachtjes achter zich en liep op haar tenen de trap af. De voordeur was stevig afgesloten met twee grendels en een ketting. Ze moest flink kracht zetten om de bovenste grendel in beweging te krijgen. Langzaam en met een schurend geluid schoof hij net ver genoeg naar links. Voor de onderste grendel moest ze bukken. Met haar linkerhand pakte ze de knop, met haar rechterhand zette ze zich af tegen de deurpost en ze trok zo hard als ze kon. De grendel gleed onverwacht soepel los en ze stootte haar rug hard tegen de muur. 'Au!' Haar kreet werd weerkaatst door de kale muren van de smalle gang. Verschrikt bleef ze in haar ongemakkelijke houding stil staan om te luisteren of ze boven gerucht hoorde. Even dacht ze een zacht gekraak te horen. Misschien van het bed? Een licht gevoel van onbehagen trok door haar heen. Wat als Anne straks de trap afstormde en haar niet wilde laten gaan? Ze vermande zich, met bange gedachten kwam ze niet ver. Ze ging rechtop staan en wreef voorzichtig over haar rug. Ze had zich flink gestoten. Stomme grendel, ze had het ook eerst voorzichtig moeten proberen. Wijs geworden bestudeerde ze de ketting voordat ze hem losmaakte. Hij zag eruit alsof hij geen problemen zou geven. Hooguit wat gerinkel maar als ze langzaam schoof dan zou ze dat wel kunnen voorkomen. Ze pakte hem vast en duwde hem geruisloos door de gleuf.

Aan het einde tilde ze hem er voorzichtig uit en hing hem aan het haakje naast de deur. Nu alleen nog het gewone slot. Ze keek ernaar. Het was een groot, ouderwets sleutelgat. Zo'n slot dat in films door inbrekers en ander gespuis met een haarspeld werd geopend. Maar een haarspeld had ze niet. En al zou ze er een hebben, dan nog betwijfelde ze of het haar zou lukken het slot te openen. Het enige dat ze kon doen was hopen dat het niet meer gebruikt werd. Net toen ze haar hand op de klink legde, klonk er bovenaan de trap gestommel. Linda bevroor in haar beweging.

‘Zonder sleutel kom je er niet uit, hoor.’ Miekas stem klonk zacht en vriendelijk. ‘Wacht even, dan loop ik met je mee.’

Zodra ze uit het zicht van het huis waren, tikte Mieke haar op haar bil.

‘Zo Linda, hoe voelt dat nou? Met je blote billen in een spijkerbroek?’

Linda schrok. Was het zo duidelijk te zien?

Mieke lachte: ‘Rustig maar, er is niks van te zien. Maar ik weet dat de meisjes altijd zonder slipje naar huis gaan.’

Linda keek haar niet-begrijpend aan. ‘Hoe bedoel je?’

‘Het is een van Annes favoriete hobby's: slipjes van haar veroveringen verzamelen.’ Miekas gezicht leek even te vertrekken. Haar stem klonk echter warm toen ze vroeg: ‘En meissie, hoe vond je het gisteravond?’

Linda wist niet wat ze moest antwoorden. Mieke trok haar tegen zich aan en gaf een kus op haar haar.

‘Je hoeft niks te zeggen, hoor. Het is zo ook al goed.’ Opeens voelde Linda zich erg prettig. Het was fijn om zo met Mieke te lopen. Heel fijn. Veel te snel bereikten ze het station.

Toen de trein aankwam, maakte Linda zich met tegenzin los van de arm die nog altijd om haar schouder lag. Mieke gaf haar een snelle kus op haar mond en duwde een briefje in haar hand. ‘Hier staat het nummer op van mijn geheime mobiel. Je mag me er alleen op sms’en, hoor je dat? Nooit bellen, want dan komt Anne erachter. Afgesproken? Stuur maar een berichtje als je nog een keer wilt afspreken. Wij samen, zonder Anne.’

Linda plofte op de eerste de beste bank neer. Ze keek uit het raam om te zien of Mieke er nog stond. Jammer, ze was al weggelopen. Haar blik viel op haar eigen spiegelbeeld. Haar gezicht stond moe en haar donkerblonde haar zat vol klitten. Ze snoof. Er hing ook een zweetlucht om haar heen. Logisch, na zo’n nacht. Tjonge jonge, zouden er vrouwen zijn die dit soort dingen vaak deden? Vast wel. Vrouwen die niet in een saai dorpje op de Veluwe woonden maar in de grote stad. Vrouwen die zich niet hoefden te verantwoorden bij hun ouders maar het echte leven leefden. Ze keek naar het briefje in haar hand. Mieke. Mieke wilde haar nog een keer zien. Haar alleen. De gedachte maakte haar blij. Ondanks het leeftijdsverschil had ze zich goed gevoeld bij Mieke. Of misschien wel dankzij het leeftijdsverschil. Het was alsof Mieke een beetje over haar gemoederd had. Een klein beetje maar, net genoeg om ervoor

te zorgen dat ze zich op haar gemak voelde. Tijdens het etentje en vooral later, in de slaapkamer. Dat rollenspel was ontzettend opwindend geweest maar, zeker in het begin, toch ook wel een beetje eng. Anne had zich nog dominanter opgesteld dan ze toch al was en dat had haar wel een beetje bang gemaakt. Ze kon er nooit zo goed tegen als mensen zo autoritair en bevelend deden. Ze werd er onzeker van. Over haar uiterlijk, over wat ze zei en over wie ze was. Mieke had haar gerustgesteld door haar liefdevol te strelen en af en toe te zeggen dat ze het goed deed. Mieke was liever en zachter dan Anne. Bij Anne had ze een beetje een naar gevoel. Alsof ze aan haar overgeleverd was, ook buiten het rollenspel.

In haar tas zocht ze naar haar mobiel om Kayleigh te sms'en. Bellen durfde ze niet op dit tijdstip. Kayleigh sliep vast nog, die hoefde nooit naar de kerk. Op de display zag ze dat ze een nieuwe sms had. Vast Kayleighs antwoord op haar berichtje van gisteravond dat ze bij AnneMieke bleef slapen.

You go girrrl.

Maak r 1 wilde

n8 van! x, K.

Een wilde nacht, Kayleigh had geen idee.

Ben onderweg.

Haal zo mijn rok

en kerkboek bij

jou op. Laat fiets

staan. Kom na de

*kerk naar jou. Wil
je alles vertellen.
Groeten Linda.*

Ze drukte op verzenden. Fijn, zo'n goede vriendin met wie ze alles kon delen.

De stank op het toilet overtrof haar eigen zweetlucht. Bah, trein-wc's, het liefst meed ze die. Maar het was nu toch wel noodzakelijk dat ze zich een beetje ging wassen. Zo kon ze niet in de kerk verschijnen. Met tegenzin deed ze de deur achter zich dicht en draaide hem op slot. Ze keek om zich heen. Water en papieren handdoekjes, daar moest ze het mee doen. Ze trok haar jas en shirtje uit en waste haar gezicht en oksels. Ze droogde zich af met een paar papieren handdoekjes. Hmm, eigenlijk voelde ze zich in haar kruis ook niet zo fris. Zou ze? Snel maakte ze haar broek los en trok hem naar beneden. Met een paar handen water waste ze haar geschenkje, zoals haar moeder het altijd noemde. Geschenkje, dat woord gaf perfect weer hoe haar ouders over seks dachten. De geslachtsdelen van de vrouw als geschenk voor de man. De vrouw zelf hoefde er geen plezier aan te beleven. Zo, dat voelde een stuk beter. Net toen ze haar hand uitstak om een papieren handdoekje uit de dispenser te trekken voelde ze hoe de trein vaart minderde. Oh help, waren ze er nu al? Dan maar niet afdrogen. Vliegenvlug hees ze haar broek op en maakte hem vast. Shirt over haar hoofd, armen erin, jas erover. Ze stonden nog niet stil. Uit haar broekzak viste ze een elastiekje. Met haar linkerhand greep ze

haar haar bijeen, met de andere hand draaide ze het elastiekje erom. Precies op tijd. Ze zette haar gezicht op *“Niks aan de hand en je moet vooral niet denken dat ik vannacht geweldige seks heb gehad”* en stapte het toilet uit.

In het fietsenschuurtje bij Kayleighs huis stond ze even besluiteloos met haar rok in haar handen. Hoe moest dat nou? Ze had nog steeds geen onderbroek. Zou ze de rok over de broek aantrekken? Hij was er lang genoeg voor. Of zou ze het aandurven om de broek uit te doen? Erg netjes was dat niet, maar het leek wel de meest aantrekkelijke optie. Doordat ze zich in de trein niet verder had kunnen afdrogen zat er een grote natte plek in haar broek en dat begon behoorlijk koud te worden. Ze keek even naar het woonhuis. Misschien kon ze een onderbroek lenen. Maar in het huis was alles nog donker. Dan de broek maar uit, dat scheelde misschien ook een blaasontsteking.

‘Hoe haal je het in je hoofd om ons zo te schande te maken? Zonder onderbroek in het huis van De Heer! Je moet je diep schamen. De hele gemeente heeft het gezien. Hoe kan ik nu ooit ouderling worden als mijn dochter zulke dingen doet?’

Met gebogen hoofd zat Linda op de bank. Haar broers en zusje waren naar hun kamers gestuurd, maar ze wist zeker dat ze stiekem weer de trap waren afgeslopen om in de gang te luisteren. Ze vonden het natuurlijk veel te leuk dat hun grote zus nu ook eens de wind van voren kreeg. Vader ging tekeer zoals ze

hem tot nu toe alleen tegen haar broers had horen doen. Zelf gaf ze hem meestal geen reden om boos te worden. Maar nu dus wel, al was het per ongeluk. Ze was net op tijd bij de kerk geweest om samen met de rest van het gezin naar binnen te gaan. Zoals altijd gingen ze in de derde rij van voren zitten en in de vaste volgorde: vader, moeder, Pippi, Jaap, Linda en Geert. Tijdens de dienst had ze geprobeerd de plagende blikken van haar broers en de porren in haar zij te negeren. Jaap en Geert wisten wel dat logeren bij Kayleigh meestal een dekmantel was voor een verboden activiteit, zoals uitgaan. Het lukte haar niet om zich te concentreren op wat de dominee zei. Ze ving alleen een paar keer het woord “schuld” op. Na de dienst zei ze tegen moeder dat ze nog even naar Kayleigh ging en maakte zich snel uit de voeten, zodat haar broers geen gelegenheid hadden om moeilijke vragen te stellen. In haar haast struikelde ze over de hoge stenen drempel. Haar rok, die tot dan toe keurig haar blote billen had bedekt, bolde op en landde twee tellen later op haar rug. Opeens was voor de hele gemeente zichtbaar geweest dat Linda Schuiteman geen onderbroek droeg.

‘Logeren bij Kajlijg. Ja ja!’

Kajlijg. Dat was vaders naam voor Kayleigh. Toen Kayleigh in groep acht bij Linda in de klas was gekomen, net verhuisd vanuit Amsterdam, had Linda thuis enthousiast verteld dat er een nieuw meisje was met een heel mooie naam: Kayleigh. ‘Dat is geen naam voor een Nederlands kind,’ zei vader en vroeg hoe het gespeld werd. Ze schreef het meteen voor hem op, trots dat ze dat na een dag al foutloos

kon. ‘Kajlijg dus,’ was vaders conclusie geweest en sindsdien had hij haar consequent zo genoemd.

‘Kayleigh, vader,’ verbeterde ze automatisch.

Zoals altijd negeerde vader haar correctie. ‘Jullie hebben natuurlijk lopen rotzooien met een paar jongens. Die meid is net als haar moeder. Ik heb al zo vaak gezegd dat ze niet deugt. Veel te vrij. Van jou had ik anders verwacht, Linda! Zonder onderbroek in de kerk... Deze keer ben je te ver gegaan. Veel te ver.’

‘Ja, vader.’ Ze zat met gebogen hoofd op de bank en liet de donderpreek gelaten over zich heen komen. Ze snapte wel dat vader boos was, wat ze had gedaan was ook onvergeeflijk. Ze schaamde zich en wist dat ze het gesprek van de dag zou zijn. ‘Heb je het gehoord? Die oudste van Schuiteman...’ en dan zou het hele verhaal in geuren en kleuren worden gedaan. Voor het einde van de week zou het waarschijnlijk zo zijn aangedikt dat men meende dat ze zich midden onder de dienst had laten nemen door de buurjongen. Dat kon nog leuk worden als ze morgen in de slagerij moest staan.

‘En ik wil niet dat je ooit nog met die Kajlijg omgaat.’

‘Kayleigh.’

‘Je gaat niet meer met haar om! Begrepen?’

‘Maar vader, ze is mijn beste vriendin.’ Ze hoorde zelf hoe wanhopig het klonk.

‘Dan zoek je maar een andere beste vriendin.’

‘Maar vader...’ Hulpzoekend keek ze naar moeder.

‘Gerard, misschien moeten we Linda eerst laten vertellen wat er is gebeurd.’

Vader zweeg. Linda zweeg ook. Het was aardig

bedoeld van moeder maar ze kon toch moeilijk gaan vertellen dat ze seks had gehad met twee vrouwen van wie er eentje ongewassen slipjes spaarde.

‘Nou, Linda?’ Moeder keek haar bemoedigend aan.

Linda haalde haar schouders op. ‘Het maakt toch niet uit wat ik zeg. Ik ga naar mijn kamer.’

‘Prima. Loop maar weg voor je fouten. Maar voor jij mij precies hebt verteld wat je hebt uitgespookt kom jij de deur niet uit, jongedame.’

‘... en nu mag ik de deur dus niet uit voordat ik heb verteld wat er is gebeurd,’ besloot Linda haar relaas. Ze lag languit op bed met haar mobiel naast haar hoofd op het kussen. Na het gebeuren in de kerk was er geen sprake van geweest dat ze bij Kayleigh ging theedrinken. Vader had haar bij haar arm gepakt en pas weer losgelaten toen ze het dorp uit waren. De hele weg, het was bijna een halfuur lopen van de kerk naar de boerderij, hadden ze zwijgend afgelegd. Vader en zij voorop, moeder erachter. Geert, Jaap en Pippi waren op de fiets vooruit gereden.

‘Nou, dat is dan flink klote,’ vond Kayleigh aan de andere kant van de lijn. ‘*And yet?*’

‘Geen idee. Hoe kan ik nou verklaren waarom ik geen onderbroek aanhad?’

‘Er zat een vlek in omdat je net je *period* hebt. Of er zat een scheur in. Of je bent hem gewoon vergeten.’

‘Ja leuk ben jij, gewoon vergeten. Ik ben geen kleuter! En als er een scheur of een vlek in zit dan zal mijn moeder hem willen zien. Trouwens ze weet precies wanneer ik menstrueer, dus die vlieger gaat niet op.’

‘Kun je je moeder niet in vertrouwen nemen dan? Die is toch niet zo streng als je vader?’

‘Nee, maar ik weet zeker dat moeder dit ook afkeurt. En trouwens, dan zit ik nog altijd met vader.’

‘*Allright*, dan moet je hem dus ook gewoon de waarheid zeggen.’

‘Kayleigh! Je kent hem toch? Jouw ouders zouden het misschien een grappig verhaal vinden maar die van mij gaan volledig door het lint als ik het ze vertel.’

De deur vloog open en haar broers kwamen grijnzend binnen. Eerst Geert, donker en wat gedrongen en daarachter Jaap. Lang en blond als vader, maar slungelig en vol puisten.

‘Kayleigh, ik moet ophangen.’ Linda drukte de telefoon uit.

‘Zo zus, handig dat je zo hard praat aan de telefoon. Nu weten wij tenminste ook wat je vannacht hebt uitgespookt.’ Geert grijnsde nog breder. Hij stootte Jaap aan. ‘Wat jij Japio, dat hadden we niet achter onze brave zus gezocht hè?’

Jaap lachte zijn hinnikende hiklach. Die lach was soms erg aanstekelijk, maar nu maakte het Linda alleen maar boos. ‘Stelletje etters, jullie hebben aan mijn deur staan luisteren! Ik heb ook nooit privacy in dit huis. En doe de deur dicht, straks horen vader en moeder ons nog.’

Jaap sloot gehoorzaam de deur en ging op haar bureau zitten. Geert had het zich inmiddels gemakkelijk gemaakt op haar bureaustoel en leek niet van plan om op korte termijn te vertrekken. Meteen ging de deur weer open. Voorzichtig deze

keer. Pippi, die eigenlijk Liesbeth heette, stak haar hoofd naar binnen.

‘Oh, dus jullie zitten met z’n allen hier en ik word er weer buiten gehouden. Lekker dan!’

‘Jij bent hier ook nog veel te klein voor, Ieniemienie-ukkepuk. Dit is iets voor grote mensen.’

‘Puh, Jaap is ook nog niet volwassen en jij bent dan misschien wel negentien, meneer Gerard Jacob Schuiteman, maar je gedraagt je als een kleuter,’ snoof Pippi. Haar blik viel op Linda en haar gezicht werd meelevend. Ze ging naast haar op bed liggen.

‘Hé Lin, vader is wel erg boos op je hè? Mag je nu nooit meer naar Kayleigh?’

Linda zweeg.

‘Ik vind Kayleigh aardig. Ze is altijd vrolijk en ze kan zo mooi tekenen. En ze is ook superknip, met die lichtbruine huid en die korte krulletjes. Ik zou haar best als grote zus willen hebben. Liever dan twee van die stomme broers.’ Pippi wierp een vernietigende blik richting het bureau.

Linda zuchtte. ‘Kayleigh is ook erg aardig en zij heeft hier niets mee te maken. Ik heb mezelf in de nesten gewerkt.’

‘Wat heb je dan gedaan vannacht? Hoe kun je nou opeens je onderbroek kwijt zijn?’

‘Geert heeft gelijk, Pippi. Jij bent hier nog te klein voor,’ hield Linda de boot af.

Pippi pruilde. ‘Ik ben al bijna twaalf, hoor. Volgend jaar ga ik al naar de brugklas.’

‘Pippi, toe nou.’

‘Volgens mij heeft vader gelijk en ben je met een jongen naar bed geweest,’ viste Pippi. Haar ogen

begonnen te glinsteren bij het idee. Haar grote zus die hét al deed, daar kon ze indruk mee maken bij haar vriendinnen. Maar dan moest ze natuurlijk wel het hele verhaal weten.

‘Nee, onze Linda is niet met een jóngen naar bed geweest,’ zei Geert langzaam en vol lading.

‘Geert!’ riep Linda waarschuwend.

‘Met een meisje dan? Op school zeggen sommige kinderen dat Linda lesbisch is.’ Pippi sprak zo onbekommerd dat het leek alsof homoseksualiteit een onderwerp was dat dagelijks aan de eettafel werd besproken.

Linda had het gevoel dat ze met één klap tegen de grond werd geslagen. Want

- a. haar kleine zusje bleek te weten wat lesbisch was
- b. haar kleine zusje leek het wel prima te vinden als zij, Linda, lesbisch zou zijn, en
- c. haar geaardheid was blijkbaar een gespreks-
onderwerp in het dorp. En ze had nog wel zo haar best gedaan om het te verbergen!

Geert en Jaap keken hun zusje met grote ogen aan. Jaaps mond hing nogal dom open. Geert schraapte een paar keer zijn keel alsof hij iets wilde gaan zeggen, maar blijkbaar lukte dat hem niet.

‘Ik heb gelijk hè? Linda is met een meisje naar bed geweest en daarom durft ze niks tegen vader en moeder te zeggen!’ Pippi trok, min of meer, de juiste conclusie uit de zware stilte die er hing en blikte triomfantelijk de kamer rond. Ze mocht dan de jongste zijn, ze was bepaald niet achterlijk. ‘Ben je echt lesbisch?’

Linda sloot haar ogen en zuchtte diep. Ja, ze was echt lesbisch. Er was geen ontkennen meer aan. Ze voelde tranen opkomen. Zoals Pippi het zei, leek het iets heel gewoons, maar dat was het niet. Het was slecht, het was verboden. Ze wist al sinds de kleuterschool dat ze meisjes leuker vond dan jongens. En haar eerste tongzoen had ze niet uitgewisseld met een jongen, maar met Hilde, haar beste vriendin in die tijd. Dat was in de brugklas geweest. Het zoenen hadden ze gedaan met een zakdoek ertussen zodat hun tongen elkaar niet raakten. Maar ze werden er evengoed opgewonden van en na die keer deden ze het vaker. Steeds met een zakdoek ertussen en alleen als ze zeker wisten dat niemand ze kon betrappen. Het was hun geheim en dat gaf een gevoel van verbondenheid. Totdat ze Hilde op een keer, door haar kleding heen, betastte. Haar borsten, haar billen, haar geschenkje. Het leek of Hilde het net zo fijn en spannend vond als zij, maar de volgende dag zei Hilde dat het vies was en dat ze het nooit meer mocht doen. Ook zoenen wilde ze niet meer. Spoedig daarna kreeg Hilde verkering met Simon Klompemaker, een jongen van school. Hun vriendschap was sindsdien voorgoed veranderd.

‘Linda?’ De stem van Geert bracht haar weer in het hier en nu. Zo zacht had ze hem nog nooit horen praten. ‘Je moet weten dat ik het niet erg vind als je lesbisch bent. Twee meiden van mijn studiejaar zijn ook lesbisch. Eerst vond ik dat raar en moeilijk, maar nu ben ik er wel aan gewend. Zelf zitten ze er niet mee, ze praten er gewoon over. Dat vind ik best stoer.’

Linda knipperde de tranen uit haar ogen en keek haar oudste broer verbaasd aan. Zo kende ze hem niet. Meestal was hij nogal bot en volledig gevoelloos. Voor ze iets kon zeggen stond hij op, gaf haar een stomp tegen haar arm en zei op zijn normale volume: ‘Hé *big sis*, het wordt tijd dat jij het huis uitgaat. Je blik verruimen.’ En tegen zijn broertje: ‘Kom op, Japio, zit niet zo stom te kijken. We laten die meiden alleen.’

Zodra Jaap de deur achter ze had gesloten, kroop Pippi tegen Linda aan. ‘Waarom zei Geert dat het tijd wordt dat je het huis uitgaat?’

‘Dat weet ik niet, Pippi.’

‘Moet dat als je lesbisch bent?’

‘Pippi, zeg niet zulke stomme dingen en hou erover op,’ viel Linda uit. ‘Waarom had Geert ook niet gewoon zijn mond gehouden?’

‘Ik wil niet dat je het huis uitgaat. Geert is ook al weg en als jij dan ook gaat dan zit ik door de week alleen met die twee bejaarden en die achterlijke Jaap.’

‘Pippi! Zo mag je niet praten, Jaap is niet achterlijk.’

‘Nou, al te slim is-ie ook niet. Op school haalt hij slechte cijfers en sinds hij een brommer heeft doet-ie niks anders dan sleutelen en crossen. Maar Lin,’ Pippi’s stem werd vleierend, ‘je gaat niet weg hè? Jij kunt mij toch ook niet missen?’

‘Nee, Pippilotta, ik kan jou ook niet missen.’ Linda gaf haar zusje een kus op haar kruin. Nee, als er iemand was die ze niet kon missen dan was het dit zusje.

Twaalf jaar geleden, ze was acht geweest, had ze

een poos veel last gehad van buikpijn. De huis-, tuin- en keukenmiddeltjes van moeder hielpen niet en ook de huisarts had geen medicijn tegen de pijn. Uiteindelijk werd ze een week voor onderzoek opgenomen in het ziekenhuis in de stad. Het was midden in het vroege voorjaar, de tijd dat de lammetjes geboren werden. Dat was de drukste periode van het jaar op de boerderij en vader had dan ook geen tijd om op bezoek te komen. Moeder kwam wel af en toe, maar met twee kleine kinderen om haar heen en een volgend kind op komst, was het voor haar ondoenlijk om elke dag te komen. Het meisje dat bij haar op de kamer lag, kreeg wel elke dag bezoek. Soms zelfs wel twee keer. Dat vond Linda niet eerlijk. En wat ze ook niet eerlijk vond, was dat dat meisje tv kon kijken en zij niet. Boven Linda's bed hing wel een televisie maar ze zag alleen maar een zwart scherm. Om programma's te kunnen kijken moest je geld betalen en daar durfde ze moeder niet om te vragen. Thuis stond de tv in de diepe linnenkast in de slaapkamer. Alleen tijdens belangrijke schaatskampioenschappen en de Elfstedentocht haalde vader de stapel lakens die ervoor lag weg, trok de gordijnen dicht en ging op bed zitten kijken. Een enkele keer mochten de jongens en zij meekijken. Moeder bleef altijd in de keuken om op tijd te kunnen waarschuwen als er bezoek kwam.

De vierde dag in het ziekenhuis, aan het einde van het bezoekuur, barstte Linda in tranen uit. De moeder van het meisje naast haar kwam naar haar toe en vroeg wat er was. Ze vertelde snikkend dat ze

zo graag bezoek wilde en dat ze ook televisie wilde kijken, maar dat ze het moeder niet durfde te vragen. De mevrouw streelde haar over haar hoofd en zei dat ze een dapper meisje was. Vijf minuten later deed de televisie het en vanaf die dag kwam de mevrouw ook altijd eventjes bij haar bed zitten.

Door de televisie ging er een wereld voor haar open. Kinderprogramma's, films, jeugdjournaal, ze keek elke dag en wist al snel wat het leukste was: Pippi Langkous. 's Avonds voor ze in slaap viel fantaseerde ze dat ze zelf Pippi Langkous was, een spannend leven vol avonturen leidde en altijd haar eigen zin deed. Na thuiskomst, de onderzoeken hadden niets opgeleverd maar de buikpijn was wel verdwenen, speelde ze met haar broertjes wekenlang verhalen over Pippi Langkous. Jaap, met zijn lichtblonde haar, was Tommy, Geert speelde voor Annika en zelf was ze natuurlijk haar grote heldin Pippi. Af en toe probeerden ze een van de katten voor meneer Nilsson te laten doorgaan, maar dat was meestal geen succes. Wie probeerde om een van de katten een hoedje op te zetten, kon rekenen op een fikse haal van een scherpe kattenklauw.

In die periode werd de nieuwe baby geboren en Linda was erg blij dat het deze keer een meisje was. Na een blik in de wieg was ze nog blijer geworden en had verheugd geroepen: 'Ze heeft rood haar! Het is een Pippi!' Op dat moment had ze haar zusje voor altijd in haar hart gesloten. De protesten van moeder dat de baby toch echt blond was en geen Pippi heette maar Liesbeth, hadden niet geholpen. Voor Linda was ze Pippi en haar broertjes en zelfs

moeder hadden die naam al gauw overgenomen. Net als inmiddels het hele dorp. Alleen vader was consequent Liesbeth blijven zeggen.

Tijdens het middagmaal werd er nauwelijks gesproken. Ieder leek na het gebed verdiept in zijn eigen gedachten. Jaap maakte van de gelegenheid gebruik om handig en quasi-onopvallend de balletjes van de zondagse soep uit Linda's kom te prikken. Hij vond het net als vader belachelijk dat ze vegetariër was, maar profiteerde wel graag van de extra hapjes die het hem opleverde. Linda liet hem begaan. Hoe minder de aandacht op haar gericht was hoe beter. Na de soep bracht ze samen met moeder de kommen naar de keuken. Terwijl moeder de schalen met aardappelen, groente en vlees naar de kamer bracht, bakte Linda vlug haar groenteburger. Ze liet de warme burger vanuit de pan op een bord glijden en liep terug naar de opkamer. De rest van het gezin was al aan het eten.

‘Moeder, we zijn klaar met de afwas. Mag ik gaan?’ Pippi's stem klonk schel door het stille huis. Moeder keek op van haar boek en wierp een vlugge blik op vader die op de bank lag te slapen. Hij sliep door. Gerustgesteld knikte ze naar Pippi. Linda wist opeens wat ze ging doen. Ze zou achter haar zusje aan naar buiten lopen en dan naar Hilde gaan. Ze mocht eigenlijk niet weg van vader, maar ze moest even met iemand praten. Niemand zou het merken. Vader lag te slapen, moeder zou denken dat ze boven was, de jongens bekommerden zich toch niet om

haar en Pippi zou haar niet verraden. Ze gebaarde tegen Pippi dat ze stil moest zijn, wees op zichzelf en daarna op de deur naar de bijkeuken. Pippi knikte ten teken dat ze het begrepen had en ging haar voor. Ze pakten hun jassen van de kapstok en liepen naar buiten.

‘Waar ga je heen?’ vroeg Pippi, terwijl ze haar fiets uit de grote schuur reed.

Linda antwoordde niet. Ze keek naar de fiets van haar moeder. Zou ze die lenen? Hilde woonde wel aan dezelfde weg als zij, maar lopen kostte veel tijd en haar eigen fiets stond nog bij Kayleigh. Ja, ze moest het maar doen, dan was ze sneller terug.

Schape. Schape. Maïs. Nog meer maïs. Weer schape. Maïs. Koeien. Schape. Daar was de boerderij van Hildes ouders.

‘Dat jij je nog durft te vertonen,’ Hildes lichtbruine ogen keken haar spottend aan. ‘Nou, loop maar meteen door naar boven. In de kamer kun je je beter niet laten zien, daar zitten Akke en Fennie met aanhang.’

Dat had ze kunnen weten. Hoewel beide zussen al jaren het huis uit waren en zelf kinderen hadden, brachten ze elke zondag door bij hun ouders. Akke en Fennie hadden nooit onder stoelen of banken gestoken dat ze vonden dat Linda geen goede vriendin voor hun Hilde was. En na wat er vandaag in de kerk was gebeurd zou het er wel niet beter op zijn geworden. Terwijl ze voor haar vriendin uit de trap opliep, vroeg ze zich af of ze er wel goed aan

deed naar Hilde te gaan. Ze had gehoopt bij haar begrip en steun te vinden. Hilde zou nooit, zoals Kayleigh had gedaan, zeggen dat ze gewoon de waarheid moest vertellen want Hilde wist hoe het was om een vader als de hare te hebben. Maar nu ze erover nadacht betwijfelde ze of ze wel aan Hilde durfde te vertellen wat er gisteravond gebeurd was. Gisteravond? Was het echt nog maar gisteravond dat ze bij Anne en Mieke was? Bij die gedachte kreeg ze het weer warm. Nee, dit kon ze maar beter niet aan Hilde vertellen.

In Hildes kamer ging ze in een van de lage stoeltjes onder het dakraam zitten. Ze keek toe hoe Hilde zich met een strak gezicht in het andere stoeltje liet zakken. Even bekwam haar de neiging om op te staan en weg te gaan. Ze bedwong zich.

‘Dat je van je vader nog naar buiten mag. Mijn vader zei dat als ik het ooit in mijn hoofd haal om zonder onderbroek in de kerk te verschijnen en het dan ook nog aan iedereen te laten zien, hij me zo’n pak slaag geeft dat ik nooit meer kan zitten zonder aan een onderbroek te denken.’

Linda slikte. ‘Vader is ook boos. Ik ben stiekem weggegaan toen hij lag te slapen. Hij heeft gezegd dat ik de deur niet uit mag voordat ik hem precies heb verteld hoe het kwam. Hij denkt dat ik met een jongen ben geweest.’

‘Maar dat ben je niet.’

Opgelucht keek Linda haar vriendin aan. Gelukkig, dat geloofde ze tenminste. Misschien was het toch wel goed dat ze hierheen gekomen was.

‘Nee, ik weet wel met wie jij hebt gerotzooid. Je was

bij Kayleigh. Je zei gisteren bij handbal zelf dat je bij haar zou gaan slapen. Ik had het wel gedacht hoor. Ze is er net zo een als jij.'

Linda was verbijsterd. Net zo een als zij? Bedoelde ze dat ze dacht dat Kayleigh en zij iets met elkaar hadden?

'Ja, ik ben echt niet vergeten wat jij in de brugklas met mij wilde doen. Het is maar goed dat ik het op een dag tegen Fennie heb gezegd anders had je mij ook nog ziek gemaakt. Ik heb altijd geprobeerd gewoon tegen je te doen, want ik dacht dat je er misschien ook niets aan kon doen dat je zo was en ik vond het ook wel zielig voor jou, maar na vandaag heb ik geen medelijden meer met je.'

'Maar Hilde, ik... We zijn toch vriendinnen? En toen, toen in de brugklas... Je weet toch dat ik...'

'Nee, ik weet niks. Ik weet alleen dat ik pas weer je vriendin kan zijn als je gewoon verloofd bent met een jongen. En nu kun je beter gaan, Simon komt zo om met me te wandelen en ik wil hem niet laten wachten.'

Willoos liet Linda zich meevoeren naar buiten. Terwijl ze haar moeders fiets pakte zag ze Simon het erf op lopen. Zijn gezicht was nog even karakterloos.